

Tranen in het zonlicht

TRANEN IN HET ZONLICHT.....

Een leven zit vol met verrassingen.

Leuke en minder leuke.

En niet iedereen krijgt er evenveel.

Maar al die verrassingen bij elkaar, maakt jouw leven.

Veel vergeet je, maar evenveel onthoud je.

En van die laatste, heb ik gedichten gemaakt.

Gedichten over mijn leven en gedichten over het leven van anderen.

Soms zijn het vergelijkbare ervaringen en soms iets wat ver van mijn bed staat.

Maar dan is het een ervaring of gebeurtenis wat mij raakt.

Door mijn ervaringen te delen kan ik misschien iets bijdragen voor een ander.

Ook is het een manier om iets een plek te geven.

Ik gebruik geen namen.

Daardoor hoeft niemand zich aangesproken te voelen.

Je weet het zelf wel als je het leest.

Als je iets niet hebt gedaan herken je er niets in.

Maar als je er wel iets in herkent, kan dat alleen als je er deel van uit hebt gemaakt.

Niets is persoonlijk terwijl het wel heel persoonlijk kan zijn.

Het is mijn leven en het leven van andere mensen met een rugzak vol levenservaringen.

Leven wat heel boeiend kan zijn maar ook onmenselijk zwaar.

Zolang je overeind blijft en er de kracht en wijsheid uithaalt, is het niet voor niets geweest.

Proberen begrijpen is niet altijd mogelijk, maar probeer te leren.

Zo worden de mooiste mensen gevormd.

Hanneke...

De eerste gedichten zijn gebaseerd op ervaringen langer geleden.

Een zoektocht en een verwijdering van familie.

Zoveel jaren jeugd zijn bezoedeld.

Geen ruimte om kind te zijn.

Schuldige verwijten en een doofpot volgestopt.

Familie stond nog nooit zo ver weg.

Eigen belang voorop en handen voor de ogen.

Opgelegde zwijgplicht terwijl je al zolang alleen gevochten hebt.

Het voeden van het onbekende.

Wie is dan werkelijk die vader.

Wat zijn de roots.

Een erkenning gevolgd door teleurstelling.

Zoveel jaren verwijdering zijn niet te overbruggen.

Familie word je als je samen opgroeit.

Na zo'n lange tijd van niet samen, is de kloof niet te overbruggen.

Niet te genezen pijn.....

Er schrijnt een niet te genezen pijn
een kind dat nooit meer kind zal zijn...

wat bedoeld werd als fijne jeugd

kinderdromen kindervreugd.

Is voor altijd mislukt.

ongemerkt de kop ingedrukt.

Vader, waarom doe je me zo'n pijn?

ik vind jouw spelletjes echt niet fijn.

hou je kop dicht, nare meid

je vader moet het toch ook kwijt.

In dat lijfje nog zo klein

schrijnt een niet te genezen pijn.

natuurlijk

hij komt in het gevang.

Als iemand het komt te weten.

zes maanden.....een jaar

zo weer vergeten.

Maar het kind krijgt levenslang.

Al wordt haar lijf met rust gelaten,

opvangcentra, praten....praten

wat ook aan haar wordt beloofd,
ergens schrijnt nog in haar hoofd,
die erge, niet te genezen pijn.

...en vader, vond je het nou echt zo fijn.....

Vader.....

Jij bent mijn vader

al is er niets wat ons bindt.

jij bent mijn vader

want ik ben jouw kind

Jij bent mijn vader

al weet je niet wie ik ben.

ik zal je zoeken ik zal je vinden

zodat ik eindelijk mijn vader ken.

Papa.....

Papa

Wist jij niet dat wat jij deed

een zonde was.

Begreep je pas

toen iemand je de wet voorlas.

Nu zit je daar alleen

in een koude cel.

Ik bleef hier achter

in een eenzame, donkere hel.

Jij bent weer vrij

zodra je weer naar buiten komt.

Jouw zondes zijn

na jaren dan voorgoed verstomd.

Jouw misdaad bleef

achter in het gevang.

En mij bracht het

lets als levenslang.

Ontken mij niet.....

Ik kan mijn leven niet ontkennen.

Het hoorde er allemaal toch echt bij.

Je zult er toch aan moeten wennen.

Want als je ontkent...ontken je mij.

Je mag mijn leven niet ontkennen.

Het is dan net of ik niet besta.

Wel zien, maar zwijgen zal nooit wennen.

Met ontkennen trap je me na.

Mijn jeugd is mij ooit afgepakt.

Daar heb ik nooit om gevraagd,

Maar het ontkennen kun je niet.

Het wordt niet weggevaagd.

Maar dat is wel wat men graag wil.

Voor altijd het maar laten.

Geen verleden, geen verhaal.

Er nooit meer over praten.

Deze schande is te groot.

Die zetten we maar opzij.

Gewoon doen of het niet bestaat.

Maar die schande hoort bij mij.

Men kijkt en voelt en denkt en doet,
alleen in eigenbelang.

En voor de echte waarheid zijn
veel mensen o zo bang.

De doofpot raakt zo overvol.

Niemand mag het weten.

De schade en schande, en al wat meer,
dat is men al vergeten.

Mijn pijn, mijn angst, mijn onbegrip
leeft voort in eenzaamheid.

Zolang de ander maar ontkent
is er geen tijd voor spijt.

Familiebanden tellen niet
als zoiets is gebeurd.

Men denkt alleen aan eigenheid,
dat is wat wordt betreurd.

De waarheid zal het einde zijn
van alle mooie schijn.

De waarheid hoort men liever niet.

Niet weten is niet zijn.

En dan die grote, zware last
van verantwoordelijkheid.
Als ik niets doe, als ik niets zeg
behoud ieder zijn waardigheid.

Misplaatste schuld wordt neergelegd,
als jij ooit toch nog praat.
Voor medeleven en begrip
is het steeds te laat.

En daarom blijft men steeds ontkennen,
iets dat is geweest.
Al zal de vraag uiteindelijk zijn...
Wat ontkent men nu het meest.

Kleine meid.....

Dag kleine meid

wat zit je daar stil.

Bang voor de vragen

die ik je stellen wil.

Vragen van vroeger

vragen van toen.

Wat wil je horen

wat wil je doen.

Hoe groot zijn jouw angsten

hoe groot is de pijn.

De angst om te leven

de angst om te zijn.

Dag kleine meid

je bent o zo stil.

ik zal je niets vragen

is dat wat je wilt?

Kun jij niet delen

wat ooit is geweest.

De angst om te kijken

voelt dat nog het meest.

jij wilt niet groeien,
jij blijft liever klein.
Niet alles begrijpen
verzacht nog de pijn.

Maar hoe kan ik weten
wat jij toch bedoelt.
Ik wil graag begrijpen
hoe jij je nu voelt.

Dag kleine meid
ik wil zo graag weten.
Hoe of je dat doet,
alles vergeten.

Want als je groot bent
voelt alles nog meer.
Doet het verleden
dubbel zo zeer.

Dan komt het weten
van fout en verkeerd.
Dan heb je normen
en waarden geleerd.